

Un general acuză: o nouă istorie a Revoluției din decembrie 1989

Cătălin Ranco PIȚU, *Ruperea blestemului.*

Revoluția Română din decembrie 1989, București, Editura Litera, 2024, 448 p., ISBN 978-630-342-213-8

Puține subiecte au reușit să suscite un interes atât de viu în societatea românească cum a făcut-o Revoluția din decembrie 1989. Chiar dacă au trecut mai mult de trei decenii de la desfășurarea ei, Revoluția reprezintă în continuare o temă de actualitate. Este drept că pe măsura trecerii anilor patima cu care sunt analizate evenimentele respective s-a mai temperat. Bineînțeles, la această stare de fapt a contribuit și dispariția treptată a protagoniștilor acelor evenimente, cel mai recent fiind fostul președinte Ion Iliescu. După 36 de ani putem spune că ne aflăm în stadiul în care patima începe să lase locul detașării istorice. Intervalul de 36 de ani nu este însă suficient de lung pentru ca cercetarea de specialitate dedicată evenimentelor din decembrie 1989 să se poată desfășura în condiții preponderent de obiectivitate. Ar fi fost, de altfel, imposibil din moment ce evoluțiile de atunci și-au lăsat amprenta în mod decisiv în configurarea societății românești postdecembriste la toate nivelurile. Inclusiv diversele tabere apărute în cadrul literaturii dedicate Revoluției reflectă din plin tot atât de diversele interese care stau în spatele lor. Toată această dezbateră aprinsă pe marginea Revoluției din 1989 este una cât se poate de firească, având în vedere că vorbim totuși de un eveniment fondator pentru națiune. Poate că Revoluția din 1989 nu are în istoria României greutatea unor momente precum Unirea Principatelor din 1859, Războiul de Independență din 1877-1878 sau Marea Unire din 1918. Însă în condițiile în care noua Românie postcomunistă nu putea șterge cu buretele cei aproape 45 de ani de regim comunist pentru a relua cursul istoriei de unde fusese întrerupt, Revoluția a reprezentat incontestabil un moment definitoriu (cu adevărate valențe fondatoare) pentru societatea și instituțiile acestei noi Româнии. Această idee este subliniată pe parcursul lucrării pe care o vom analiza în rândurile următoare, autorul identificând în modul de desfășurare a evenimentelor cauzele profunde ale problemelor țării din prezent. Este clar că Revoluția din decembrie 1989 a reprezentat debutul unei frământate perioade de tranziție care a mai cuprins conflictul interetnic de la Târgu Mureș, fenomenul Piața Universității sau mineriadele. Se poate spune că ea s-a încheiat cu alegerile din 1996 când a avut loc prima alternanță pașnică la putere și

venirea la guvernare a unei coaliții eterogene care a imprimat o pronunțată traiectorie pro-occidentală țării.

Literatura de specialitate dedicată Revoluției este una vastă și totodată diversă. Spațiul nu ne permite să facem o trecere în revistă care să nu nedreptățească prin omisiune. Așa cum am menționat anterior, cercetările asupra Revoluției reflectă de multe ori și interesele diverselor tabere implicate. Există, spre exemplu, controversa *revoluție sau lovitură de stat*. Există, de asemenea, curentul național-comunist care consideră Revoluția drept o lovitură de stat organizată de serviciile secrete străine (de regulă sovietice și maghiare) cu scopul de a-l înlătura pe președintele patriot Ceaușescu și Securitatea „bună” care îl susținea, în favoarea unei facțiuni filosovietice. Alții preferă să se concentreze pe contraofensivele Securității manifestate sub forma grupurilor „teroriste” ce voiau să-l readucă la putere pe Ceaușescu. Marile întrebări legate de circumstanțele Revoluției (cea mai stringentă fiind cea referitoare la identitatea celor care au tras după 22 decembrie) au rămas în continuare fără un răspuns clar.

La aceste întrebări încearcă să răspundă și autorul cărții pe care o vom recenza, generalul Cătălin Ranco Pițu, procurorul militar care a instrumentat dosarul Revoluției. O ipostază care îl privilegiază, prin accesul nemijlocit la mii de documente și mărturii. Nu vom insista asupra detaliilor biografice ale autorului care pot fi găsite în diverse surse¹. Ne vom limita să adăugăm că în prezent generalul Pițu urmează un doctorat în Istorie în cadrul Universității de Vest din Timișoara.

Volumul are 15 capitole, inegale ca întindere. Ele variază de la 128 de pagini (capitolul 10) la doar 3 pagini (capitolul 13). Nu vom face un rezumat foarte detaliat asupra conținutului lucrării, mulțumindu-ne să punctăm principalele repere. Primul capitol, intitulat *Bunicul meu a fost frizerul lui Ion Iliescu*, joacă rolul de introducere. Ca orice introducere, prezintă motivația și circumstanțele apariției cărții. Este clarificat inclusiv motivul alegerii titlului, ideea de blestem fiind legată de sângele nevinovat vărsat în mod inutil la Revoluție. De altfel, autorul îl citează în sprijinul acestui punct de vedere pe Petre Țuțea care spunea că „libertatea dobândită prin sânge este libertate demonică” (Pițu 2024, 13). Capitolul are accente de memorialistică, după cum o arată și povestea autorului despre bunicul său matern. Acesta, așa cum spune și titlul, a fost frizerul lui Ion Iliescu în perioada în care ultimul a deținut poziția de vicepreședinte al Consiliului Județean Timiș. Și mai interesante sunt

¹ Mai multe detalii despre biografia lui C.R. Pițu pot fi consultate la <https://www.mpublic.ro/ro/content/cv-catalin-ranco-pitu> (accesat la 7 februarie 2026) sau https://www.librariaonline.ro/autori/pitu_catalin_ranco (accesat la 7 februarie 2026).

relatările autorului despre întâlnirile cu Ion Iliescu și Gelu Voican Voiculescu (un alt personaj cu un rol extrem de important la Revoluție) pe perioada anchetei. Ele ne oferă ocazia să cunoaștem mai bine personajele, mai ales în condițiile în care sunt scoase din zona lor de confort.

Al doilea capitol discută evenimentele de la Timișoara din 16-17 decembrie și represiunea cu care regimul Ceaușescu a înțeles să le gestioneze. Capitolul oferă totodată și un necesar context geopolitic. Firește, ca români preocupați în primul rând de evoluțiile interne, este ușor să pierdem din vedere că Revoluția din decembrie 1989 a fost doar un episod dintr-o serie mai largă de mișcări de acest tip din întreaga Europă. Din acest punct de vedere, anul 1989 poate fi comparat cu anul revoluționar 1848, cu revoluțiile din perioada imediat următoare Primului Război Mondial sau, mai recent, cu Primăvara Arabă din 2011. Este un an care marchează o schimbare de epocă prin trecerea de la lumea postbelică bipolară la ordinea unipolară a hegemoniei americane (care la rândul ei este în curs de încheiere în prezent). Al treilea capitol se concentrează pe evenimentele din 21 decembrie din București, dar nu numai. Bineînțeles, punctul central este celebrul miting convocat de Ceaușescu în fața sediului Comitetului Central. Următorul capitol analizează evoluțiile din prima parte a zilei de 22 decembrie, până la ora 12:06. Acesta este momentul în care soții Ceaușescu au fugit cu elicopterul de pe acoperișul clădirii Comitetului Central, implicit momentul de final al epocii Ceaușescu. Capitolul 5 abordează intervalul orar 12:06 – 16:00, prezentând circumstanțele în care grupul condus de Ion Iliescu a preluat puterea. Autorul demontează pretenția lui Ion Iliescu de a se prezenta drept un „emanat al Revoluției” și discută tentativele anterioare ale grupului Iliescu de a prelua puterea. Trebuie menționat că în acest interval de patru ore puterea reală în stat i-a aparținut generalului Victor Atanasie Stănculescu, numit ministru al Apărării de către Ceaușescu după sinuciderea generalului Vasile Milea în dimineața zilei de 22 decembrie. Acțiunile lui Stănculescu s-au dovedit decisive în schimbarea de regim atât prin abandonarea lui Ceaușescu, cât și prin alegerea lui Iliescu ca succesor. Ca o paranteză, este ironic faptul că la scurt timp, generalul Stănculescu a primit din partea lui Iliescu același tratament pe care i-l rezervase el lui Ceaușescu: acela de a fi înlăturat din funcție chiar de cineva care îi datora numirea. În cazul lui Stănculescu, el a fost înlocuit de generalul Nicolae Militaru, cunoscut agent sovietic (colaborator al GRU), motiv pentru care și fusese trecut pe linie moartă de Ceaușescu. Al șaselea capitol prezintă momentul consolidării definitive la putere a grupului Iliescu prin pactul încheiat cu structurile de vârf ale Ministerului Apărării Naționale. Capitolul 7 marchează o scurtă diversiune de la intrigile de redistribuire a puterii la vârf ce aveau loc la București, reconstituind traseul

soților Ceaușescu după fuga acestora din capitală. Așa cum se cunoaște deja, aventurile cuplului ex-prezidențial s-au încheiat destul de rapid. În seara aceleiași zile de 22 ei erau deja în custodia garnizoanei din Târgoviște (UM 01417), unde au fost reținuți până la procesul și execuția din 25 decembrie. Incursiunea capătă accente comice, dacă avem în vedere că cel care fusese (până în urmă cu câteva ore) dictatorul absolut al României a ajuns, așa cum spune și autorul, un simplu autostopist pe drumurile României. Practic, din momentul în care a fugit cu elicopterul din București, puterea lui Ceaușescu s-a evaporat instantaneu, în ciuda planurilor sale de a se regrupa pentru a organiza rezistența de la Târgoviște.

Cu capitolul 8 autorul intră cu adevărat în miezul problemei. Aici se discută pe larg despre ampla campanie de dezinformare care a dus la psihoza construită în jurul existenței „teroriștilor” care ar fi încercat să-l readucă la putere pe Ceaușescu. Această psihoză generalizată a dus la moartea 857 de oameni și rănirea altor 2382 în intervalul 22-27 decembrie 1989. Prin comparație, în perioada 16-22 decembrie (până în jurul orei 12:06) s-au înregistrat numai 153 de morți și 831 de răniți. Cu 108 pagini, este al doilea cel mai lung capitol al cărții. Demonstrația generalului Pițu este una ca la carte, el începând prin definirea conceptelor ce țin de dezinformare și inducere în eroare din perspectiva doctrinei militare. Următorul capitol reprezintă demersul autorului de a elucida motivația ce a stat în spatele generării acestei psihoze cu efecte tragice. Capitolul 10, cel mai întins, analizează incidentele din aceste zile din București și alte orașe ale țării, printre ele fiind studiat cel de la aeroportul Otopeni.

Capitolul 11 este unul de o importanță deosebită, discutând despre fapte care în mod normal ar fi trebuit să aducă o serie de acuzații de trădare la adresa unor lideri din acele zile. Este vorba, bineînțeles, despre problema solicitării intervenției armatei sovietice pe teritoriul României de către noua conducere. Nu credem că este cazul să explicăm de ce un astfel de scenariu ar fi fost unul catastrofal pentru România. Doar poziția fermă a generalului Ștefan Gușă, șeful Marelui Stat Major și singurul autorizat la acel moment în a solicita intervenții¹, a împiedicat o intervenție militară sovietică în România. Evident, probabil a contat mult și faptul că la conducerea Uniunii Sovietice se afla un Mihail Gorbaciov și nu un, să zicem, Leonid Brejnev.

¹ Așa cum explică și autorul, doar două persoane erau autorizate să reprezinte statul român în cadrul structurilor Pactului de la Varșovia: ministrul Apărării și șeful Marelui Stat Major. Cum atât generalul Stănculescu, cât și generalul Militaru au fost numiți doar verbal în funcție, singurul care avea drept de semnătură în acele zile a fost generalul Gușă.

Capitolul 12 este dedicat procesului și execuției soților Ceaușescu. Următoarele două capitole sunt rezervate de generalul Pițu pentru a răspunde celor mai controversate probleme ale Revoluției: dilema „revoluție sau lovitură de stat”, respectiv adevărul din spatele „teroriștilor”. Autorul se bazează pe faptele expuse în secțiunile anterioare pentru a-și susține punctele de vedere, aceste două capitole funcționând ca niște concluzii. În fine, ultimul capitol este folosit ca platformă pentru a răspunde criticilor la adresa activității sale de procuror însărcinat cu anchetarea dosarului Revoluției. Printre aceștia, îi remarcăm pe Andrei Ursu, fiul fostului disident anticomunist Gheorghe Ursu, sau pe Dan Voinea, procurorul care a reprezentat acuzarea la simulacrul de proces al soților Ceaușescu.

Vom încerca în rândurile următoare să rezumăm principalele puncte ale ipotezei generalului Pițu. În noul context geopolitic apărut pe fondul înțelegerii SUA-URSS, regimurile comuniste din Europa de Est (Polonia, Ungaria, RDG, Cehoslovacia, Bulgaria) au căzut unul câte unul în mod pașnic. Pe plan internațional, se aștepta o evoluție similară și în România, rămasă singurul bastion al vechii ordini; particularitatea României era că, spre deosebire de celelalte țări din lagărul socialist, avea un regim de dictatură absolută, refractar la orice idee de reformă. Aceste așteptări (dar și îngrijorarea provocată de întârzierea concretizării lor) sunt surprinse foarte bine de cercetarea lui C.R. Pițu. Faptul că situația din România era urmărită cu mare atenție de statele europene era cunoscut și autorităților române de la acel moment, așa cum o arată notele citate de autor ale Securității și ale atașatilor militari români de la ambasadele din Europa. Pe fondul circumstanțelor externe și interne (nemulțumirile față de regim și incapacitatea lui Ceaușescu de a înțelege mersul istoriei și de a se adapta) s-au declanșat evenimentele de la Timișoara începând cu data de 16 decembrie. Ulterior, Revoluția s-a extins și în alte orașe, cel mai important fiind, desigur, capitala București, unde a fost declanșată de proasta inspirație a lui Nicolae Ceaușescu de a organiza celebrul miting din fața sediului Comitetului Central. Mitingul, ce se voia a fi unul de susținere pentru regim, a degenerat rapid, inclusiv cu ajutorul unor tehnici de provocare. Aceste tehnici au inclus rănirea manifestanților (în special femei) cu obiecte ascuțite și contondente, dar și utilizarea unei bande de emiterie de sunete de joasă frecvență ce imitau sunete specifice situațiilor de luptă (precum tancuri, avioane militare, etc.) cu scopul de a induce panică. Pe baza acestor date, susținute de relatări ale martorilor, autorul concluzionează că evenimentele revoluționare de la București au fost provocate. Deși nu o spune expres, se poate deduce (inclusiv din consultarea notelor Securității prezentate în capitolul dedicat manifestațiilor din Timișoara) că serviciile secrete ale altor state nu au fost „străine” de aceste

evoluții. Un exemplu este la paginile 22-23, unde notele serviciilor secrete române vorbesc despre acțiunile destabilizatoare intense pe diverse canale ale Ungariei ce vizau regiunile locuite de minoritatea maghiară din Cehoslovacia și România (Transilvania) în scopul obținerii autonomiei pe criterii etnice. Despre aceste acțiuni destabilizatoare se mai afirma în note că ar fi avut sprijinul URSS, dar și al unor state occidentale, printre care și Austria. Este un detaliu interesant, mai ales dacă este privit într-un context mai larg din care fac parte episodul László Tótkés din decembrie 1989 și conflictul interetnic de la Târgu Mureș din martie 1990. Trebuie spus însă că, deși autorul sugerează interferențele unor servicii secrete străine (pe care, prin natura serviciilor secrete, le consideră inerente), el afirmă că nu există probe care să ateste intervenții externe directe în România în zilele respective. Ideea principală este că până la momentul căderii lui Ceaușescu (22 decembrie, ora 12:06) a existat o represiune organizată împotriva revoluționarilor, la care au luat parte toate structurile de forță ale statului român (atât Armata, cât și Securitatea). Abandonarea lui Ceaușescu de către Armata reprezentată de generalul Stănculescu a deschis un interval de incertitudine de aproximativ patru ore în care Armata a controlat situația și în care au avut loc tentativele mai multor grupuri de a prelua puterea. Ora 16:00 marchează triumful grupării filosovietice conduse de Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Silviu Brucan și Gelu Voican Voiculescu, grupare care mai avusese tentative de a-l înlătura pe Ceaușescu în anii precedenți. Ascensiunea grupului Iliescu a fost consolidată de pactul cu Armata, în urma căruia s-a pornit o campanie de dezinformare și manipulare în masă ce a dominat următoarele zile cu efecte tragice. Această campanie, ce a opus în luptă fratricidă diverse grupuri de militari și civili, a dus la un număr semnificativ mai mare de victime comparat cu perioada premergătoare căderii dictatorului. Motivul, așa cum este expus de autor, a fost tentativa de legitimare a noii puteri (și a Armatei, care voia să facă uitată participarea la represiunea ceaușistă) prin inventarea unui inamic comun în fața căruia să se ralieze toată națiunea: „teroriștii” securiști. În această notă se înscrie și simulacrul de proces al cuplului Ceaușescu. Cei doi soți cunoșteau prea multe despre complotiști și nu li se putea permite să pună sub semnul întrebării narațiunea oficială a noului regim care se pretindea „emanat” al Revoluției. Cu atât mai mult în condițiile în care noul regim, așa cum am văzut, a solicitat intervenția Armatei Roșii. Per total, generalul Pițu concluzionează că în decembrie 1989 a fost vorba de o revoluție autentică (în special la Timișoara) dublată de o lovitură de stat.

Aceasta ar fi, în linii mari, esența ipotezei lui C.R. Pițu, care i-a adus atacuri constante din partea altor cercetători (printre cei mai vocali fiind Andrei

Ursu și Roland Thomasson)¹ și acuzații de a fi „istoric al Securității”. Câteva aspecte sunt importante de precizat totuși. În primul rând, el nu contestă vinovăția lui Ceaușescu, indiscutabilă mai ales în lumina represiunii sângeroase anterioare lui 22 decembrie. Cu toate acestea, chiar și Ceaușescu avea dreptul la un proces echitabil, ceea ce în mod evident nu s-a întâmplat. În al doilea rând, autorul nu are în vedere întreaga Armată, ci doar factorii de comandă responsabili de deciziile ce au dus la moartea a sute de oameni în acele zile. În al treilea rând, generalul Pițu nu absolvă Securitatea de crimele comise până în 22 decembrie. El doar susține că după 22 decembrie Securitatea nu a mai reprezentat un factor de putere.

Citind cartea lui C.R. Pițu, nu putem să nu ne întrebăm, asemenea autorului, care ar fi fost traseul României dacă în acel decembrie 1989 la putere ar fi venit o conducere anticomunistă, iar nu eșaloanele doi și trei ale PCR. Este de notorietate faptul că acțiunile lui Ion Iliescu au fost îndreptate doar împotriva lui Ceaușescu, nu a comunismului în sine. În mod cert, ritmul reformelor și al decomunizării societății ar fi fost mai alert, așa cum o arată exemplul celorlalte țări est-europene. Chiar dacă în respectivele țări au venit ulterior la guvernare formațiuni de stânga, foste comuniste, acestea au fost nevoite să se adapteze unei direcții pro-occidentale ireversibile.

Din punct de vedere metodologic, demersul generalului Pițu se bucură de o meticuloasă documentare bazată în mare parte pe cele aproximativ 3000 de volume ale rechizitoriului dosarului Revoluției. Lucrarea folosește o multitudine de surse printre care declarațiile martorilor audiați în dosarul Revoluției, raportul Comisiei Senatoriale pentru cercetarea evenimentelor din 1989, documentele Comitetului Central al PCR, diverse rapoarte ale Ministerului Apărării Naționale, Registrele Istorice și Jurnalele de luptă ale diverselor unități militare. La acestea se adaugă informațiile oferite de presa scrisă (precum publicațiile *România liberă*, *Scânteia Poporului*, *Tineretul Liber*) și audiovizuală (TVR și Radiodifuziunea Română), dar și, acolo unde este cazul, amintirile personale. Prin natura ei, cercetarea de față este una cu precădere de tip pozitivist, lucru demonstrat și de numărul mare de documente cu care autorul își susține punctele de vedere pe parcursul capitolelor. Însă accentul inerent pus pe apelul la documente nu împiedică demersul autorului să capete nuanțe ce țin de istoria orală sau chiar de memorialistică. Să mai spunem că în cazul de față vorbim de o cercetare atât calitativă, cât și cantitativă, cu o pondere mai mare pentru prima. Din perspectiva rigurozității metodologice

¹ Aceștia susțin teza unei contrarevoluții organizate de Securitate după 22 decembrie, de aici provenind celebrele elemente teroriste.

istorice, trebuie totuși să semnalăm și un aspect negativ. Lipsește aparatul critic și sursele bibliografice la final, iar în cazul documentelor citate nu se menționează cota acestora. Având însă în vedere că acestea sunt practici frecvente pentru editurile specializate în lucrări de popularizare (cum este și Litera), nu credem că este cazul să reproșăm autorului acest minus.

În ceea ce privește forma, generalul Pițu reușește să îmbine rigurozitatea magistratului (dar și a militarului) cu un stil plăcut și accesibil cititorului obișnuit. Este adevărat că unele detalii tehnice militare (cum ar fi calibrul diverselor arme) pot să nu spună prea multe unui cititor nefamiliarizat, dar acesta e un aspect minor care nu împiedică lectura. Autorul poartă în multe momente un adevărat dialog cu cititorul, pe care reușește să îl implice emoțional în desfășurarea evenimentelor analizate în carte. Și, într-adevăr, cititorul are ocazia să experimenteze o gamă largă de emoții. Printre ele, comedia, așa cum o arată peripețiile cuplului Ceaușescu după fuga cu elicopterul sau „mărturisirile” lui Pavel Coruț de la pagina 289 referitoare la relațiile sale cu extratereștrii „buni” (seamănă izbitor din acest punct de vedere cu revoluționarul Lorin Fortuna, la rândul său implicat într-un amplu război intergalactic împotriva unor extratereștri „răi” din postura de aliat al celor „buni”). Comedia are și accente de umor negru, cum o arată episodul transportului cadavrelor soților Ceaușescu la București, descris la pagina 411. În alte pasaje, e greu să nu împărtășim indignarea autorului de la pagina 185 față de promovarea unui personaj funest precum Silviu Brucan (și alintarea lui cu apelativul „domn profesor” de către un alt personaj prezent în spațiul public și în ziua de azi) timp de ani de zile la postul Pro Tv. Sunt și momente unde cititorul devine revoltat sau chiar cutremurat de calitatea umană sub orice critică a unora dintre cei implicați în evenimente. Avem conduita incalificabilă a unor cadre medicale la adresa unor pacienți suspectați de „terorism”, așa cum o arată la pagina 263 cazul lui Sergiu Butuza, tânăr maramureșean ce a urmat apelul TVR de a veni la București ca să apere instituția și a decedat în spital câteva zile mai târziu după un glonț încasat în coloana vertebrală. Exemple și mai revoltătoare sunt date la pagina 371, unde sunt menționați un tânăr condamnat ulterior pentru că a tras într-un grup de oameni pur și simplu din dorința de a vedea cum este să ucizi, respectiv celebrul regizor Sergiu Nicolaescu (care se pare, conform unor martori, că a dorit să treacă de la schimburile de focuri regizate de pe platourile de filmare la echivalentul lor autentic). După cum se vede, astfel de momente scot la iveală tot ce este mai rău în natura umană. Revenind, este adevărat că stilul autorului are pe alocuri accente literare prea pronunțate pentru scrisul istoric contemporan bazat pe rigurozitate în limbaj, ceea ce, din perspectivă istoriografică îl apropie ca formă de curentul romantic.

Însă acest fapt nu știrbește cu nimic demersul lui C.R. Pițu, fiind ceva oarecum inerent în cazul unui istoric aflat la început de drum. De altfel, însuși generalul Pițu este primul care recunoaște că este un istoric în devenire.

Per total, demonstrația autorului este una convingătoare, susținută de o documentare minuțioasă și o interpretare critică a faptelor prezentate. Lucrarea generalului Pițu are meritul de a aduce informații noi și de a confirma lucruri care anterior erau doar bănuite. Are totodată curajul de a indica un vinovat clar pentru decesele din zilele de 22-26 decembrie în persoana noilor conducători și a structurilor de comandă ale MAPN. O evoluție notabilă dacă ținem cont de imaginea bună de care s-a bucurat Armata la Revoluție (dar și în anii următori) transpusă în celebrul slogan „Armata e cu noi!”. Un plus pentru autor este și îndemnul adresat cititorilor de folosi informațiile prezentate în carte pentru a trage propriile concluzii asupra evenimentelor. Prin urmare, recomandăm această carte cu convingerea că poate contribui la o mai bună înțelegere a unui moment definitoriu al istoriei recente a României, unul care marchează societatea și în prezent.

Alexandru FODOR
(Universitatea de Vest din Timișoara)

Referințe bibliografice

Pițu, Cătălin Ranco. 2024. *Ruperea blestemului. Revoluția română din decembrie 1989*. București: Editura Litera.

<https://www.mpublic.ro/>, accesat la 7 februarie 2026.

<https://www.librariaonline.ro/>, accesat la 7 februarie 2026.